

Så vil jeg lige til slut sige til hr. Ole Vagn Christensen, at det, jeg sagde at Socialdemokratiet burde have gjort, selvfølgelig var ikke at blande sig i de fagretlige spørgsmål; det er jo ikke det, det handler om. Det handler om at tage klar afstand fra klare ulovligheder. Og jeg vil nok sige, at det, vi har oplevet, også i Esbjerg, ikke er noget, som jeg synes er et retssamfund værdigt, når man begynder at kaste tegnestifter ud for fødderne af politihunde, og jeg ved ikke hvad. Der går man altså for vidt.

Bendt Bendtsen (KF):

Når vi i dag har forespørgslen om regeringens udvidelse af kommunalfuldmagten og den manglende brug af offentlige udbud, er det i høj grad en debat om dansk erhvervslivs fremtid og om fremtiden for vores velfærdssamfund, som vi egentlig er så stolte af.

Jeg må gøre opmærksom på, at hver eneste gang vi kan spare en krone i udbud og licitationer, har vi jo penge, som vi kan bruge andre steder i vores offentlige system, og når vi tænker på de debatter, vi har haft i denne sal om pensionsbyrden i fremtiden osv., jamen så har vi jo nok at se til.

Debatten i dag drejer sig fra konservativ side om, hvad der er bedst og billigst for borgerne. Da Folketinget i 1992 vedtog loven om kommuners og amtskommuners samarbejde med aktieselskaber m.v., var det, at sammenblandingen mellem kommunal økonomi og kommercielle aktiviteter virkelig begyndte. Efterfølgende fik vi en ændring af lov om offentlige veje. Det betyder, at flere kommunalbestyrelser også opfatter sig selv som en del af et entreprenørfirma – og efter lovens bogstav med rette, for nu kan man blot køre rundt og være entreprenør i andre kommuner. Det kan ikke være det, en kommunalbestyrelse er valgt til; det er den konservative holdning.

Set fra vores side var ændringen i vejloven en indicitering i de kommunale systemer og igen et skridt i den forkerte retning. Når man taler om full cost-kalkulationer i denne sammenhæng, må vi fastholde, at det tror vi ikke på fra konservativ side. I den sidste ende er det skatteyderne, der er de økonomiske bagstopper. Men det er måske regeringens politik i fremtiden.

Når vi tager debatten i dag, er det også, fordi man igen i forbindelse med loven om kommuners og amtskommuners udførelse af opgaver for andre offentlige myndigheder har taget et syvmileskridt i den forkerte retning. Lovforsla-

get hænger overhovedet ikke sammen med de meldinger, der kommer fra regeringen om flere job i den private sektor, som er en nødvendighed for at bevare velfærdssamfundet i fremtiden.

Lovforslaget om kommuners og amtskommuners udførelse af opgaver for andre offentlige myndigheder er et markant brud på de gældende regler omkring kommunalfuldmagten i dag, og der kan ikke være nogen tvivl om, at det koster private arbejdspladser i forbindelse med en øget kommunal erhvervsvirksomhed.

Det kan godt være, at det er socialistisk politik, men det er ikke konservativ politik at smide private arbejdspladser over bord. Sikkerhedsnettet er som bekendt skatteyderne.

Man har lagt op til en lov med meget vide beføjelser. I de skriftlige bemærkninger til lovforslaget står der:

»Udvalget har hverken fundet det hensigtsmæssigt eller nødvendigt at foretage en nærmere afgrænsning af, hvilke kommunale opgaver kommuner og amtskommuner skal kunne udføre for andre.«

Vi kan altså tale om madlavning, buskørsel, entreprenørarbejde, reparation og vedligeholdelse – opgaver, der i dag i høj grad udføres af private. Det er egentlig kun fantasien, der sætter grænserne. Fra konservativ side er vi dybt uenige i at åbne for et såkaldt indre kommunemarked, så det kommunale vokseværk kan fortsætte.

Når lovforslaget opererer med 1,6 mio. kr. som udgangspunktet i licitationer, finder vi også, at grænsen er urimeligt høj.

Et helt kapitel for sig er kalkulationsreglerne, og vi kan allerede nu konstatere, at det er umuligt at beregne sig ud af det. Svaret er hver eneste gang, at alle udgifter vil blive indregnet – sådan! Men hvorfor har man ikke fulgt rådet om, at kommuners erhvervsaktiviteter skulle udskilles i særskilte økonomiske enheder og underlægges årsregnskabslovens regler, samtidig med at der var pligt til en gensidig udlicitering?

Når vi har disse udliciteringer og offentlige myndigheder indgår i dem – vi kan som eksempel tage en vejafdeling i en kommune – vil de så beregne sig en procentandel af administrations aflønning helt fra arbejdsmanden og op til den politiske chef? Det er en af de ting, som vi tvivler på, og fra konservativ side tror vi ikke på argumentet om den lige konkurrence.